

olemaan kahdenlaisia vaikutuksia: toisaalta se palvelee käännöstoiminnan laatuvaatimuksia, mutta toisaalta sitä voidaan käyttää myös tuottavuuden lisäämiseen, rajaamaan kustannusten ja henkilöstömäärän kasvua. Näiden kehitystrendien valossa — tai niistä huolimatta — ei ole näköpiirissä sitä päättäjää joka haluaisi — tai rohkenisi — rukata

EU:n monikielisyys 50-vuotiaita periaatteita. Niillä on vahvat perustansa EU:n moniarvoisuuden ja sen kansojen samanarvoisuuden kulmakivenä. ■

JUHANI LÖNNROTH

Pääjohtaja, Euroopan komission Käännöstoimen pääosasto

SUOMI TOISENA KIELENÄ JA ÄIDINKIELEN OPETUS

Viime vuosina on keskusteltu paljon siitä, miten suomen opetus toisena kielenä suhteutuu suomen opetukseen äidinkielenä. Onko suomi toisena kielenä (S2) enemmän vieras kieli vai lähempänä äidinkieltä? Suomessa kouluopetuksen tavoitteena on toiminnallinen kaksikielisyys oman äidinkielen ja suomen kielen suhteen, mutta usein käy niin, että suomen kielestä tulee vahvempi kieli. Suomi toisena kielenä on siis yleissivistävässä opetuksessa opetettavan aineen »äidinkieli ja kirjallisuus» oppimäärä. Sen myötä oppilaan on riittävän kielitaidon saavutettuaan mahdollista siirtyä äidinkielen ja kirjallisuuden opetukseen, sillä oppimäärän suhteet ovat sisäkkäiset ja rinnakkaiset. Tässä puheenvuorossa esittelen ja vertailen äidinkielen ja kirjallisuuden sekä S2:n opetussuunnitelmia ja suhteutan niitä toisiinsa ja kouluopetuksen todellisuuteen.

OPETUSSUUNNITELMAT

S2:n sekä äidinkielen ja kirjallisuuden opetussuunnitelmien perusteet ovat pääosin rinnakkaiset ja sisäkkäiset sen vuoksi, että opetettava aine on periaatteessa sama ja että tilanteen salliessa oppilas voi siirtyä äidinkielen opetukseen. Opetussuunnitelman (eli

lyhyemmin opsin) perusteet mahdollistavat tämän joustavan siirtymisen.

Äidinkielen ja kirjallisuuden sekä S2:n tavoitteet perusasteen opsissa eivät ole mielestäni ristiriitaisia. Alakoulun S2-opsissa painotetaan luetun ymmärtämistä eli sanavaraston kasvattamista ja suomen kielen perusrakenteiden oppimista, koska suomen kieli on sekä oppimisen kohde että samalla myös sen perusta. Kielen avulla opitaan käsitteitä, joilla kielennetään maailmaa ja omaa ajattelua. S2:ssa pyritään siten mahdollisimman hyvään suomen kielen taitoon kaikilla kielitaidon osa-alueilla. Tavoitteena on, että oppilas pystyy opiskelemaan mahdollisimman täysipainoisesti perusasteen aineita ja kykenee jatkamaan opintojaan toisella asteella.

S2-opetuksessa opetuksen pääpaino on kielitaidon parantamisessa ja kehittämisesä. Perusopetuksen opsissa painotetaan kielen perusrakenteita, kirjoittamista, sanaston ja luetun ymmärtämisen oppimista. Kirjallisuuden opetus on koko ajan ollut S2-opetuksessa lapsipuolen asemassa. Se on siinä mielessä outoa, että suomalaisten lasten ja nuorten lukemisharrastuksen hiipumisesta ollaan kovasti huolissaan, mutta S2-oppilaiden kirjallisuuden opetuksen ja lukemisen tasosta ei kovin paljon ole me-

teliä pidetty. On vedottu siihen, ettei ole sopivaa kirjallisuutta eikä oppimateriaalia ja että tunnit eivät riitä kirjallisuuden opetukseen. Kuitenkin opetussuunnitelma edellyttää kirjallisuuden opettamista, ja etenkin maahanmuuttajataustaiset lapset tarvitsevat nopeasti kirjakielen sanastoa, rakenteita ja ymmärtävää lukutaitoa.

On selvää, että nyky-yhteiskunnassa kirjoittamisen opetusta on korostettava ja kaikkien olisi hallittava kirjakielen normit, sillä niin sanotusta puhekielistymiskehityksestä huolimatta kirjoitustaidon merkitys vain korostuu. Aikaisemmin esimerkiksi haettiin töitä puhelimitse, mutta nykyään työhakemukset lähetetään sähköpostitse, joten työnantaja saa heti jonkinlaisen käsityksen työnhakijan kirjallisen kommunikaation tasosta.

OPETUS

Yksi S2-opetuksen suurimmista ongelmista on oppilaiden heterogeenisuus. Luokassa on samaan aikaan montaa eri äidinkieltä puhuvaa ja taidoiltaan varsin eri tasolla olevaa oppilasta, joiden kunkin ongelma-alueita pitäisi parsia ja kielitaitoa vahvistaa. Tämä on Suomessa arkipäivää. Meillä ei tavallisissa kouluissa juurikaan ole ryhmiä, joilla on sama äidinkieli ja jotka ovat suurin piirtein samalla tasolla niin kuin ulkomaisten yliopistojen suomen kielen opiskelijoiden ryhmissä.

Useimmissa kouluissa oppilaat käyvät sekä äidinkielen ja kirjallisuuden tunneilla että S2-tunneilla. Tässä on ongelmana se, saako oppilas todella S2-opetussuunnitelman mukaista opetusta vai käydäänkö S2-tunneilla samat asiat jälkikäteen kuin äidinkielen tunneilla. Jotta opetuksesta olisi enemmän hyötyä, asiat tulisi opettaa S2-oppilaille etukäteen S2-näkökulmasta ja äidinkielen tunneilla asiaa sitten syvennettäisiin. Ihanteellisinta olisi, jos oppilas

saisi kaiken suomen kielen opetuksensa tarvittaessa S2-opetuksena, mutta useimmiten tämä on kunnille taloudellisesti mahdotonta.

Usein S2-oppilaita on niin vähän, että koulussa ei ole erillistä S2-opettajaa, vaan äidinkielen ja kirjallisuuden opettaja opettaa myös S2-oppilaita. Monet opettajat ovat kokeneet tämän hankalaksi, sillä vaikka heillä on tarpeellinen tietämys suomen kielestä, ongelmana onkin, miten omaa äidinkieltä opetetaan vieraan kielen näkökulmasta. Monet opettajat ovat käyneet erilaisia täydennyskoulutuskursseja suomen opettamisesta toisena tai vieraana kielenä. Nykyään jokaisessa yliopistossa, jossa suomea opetetaan, on myös jonkin verran S2-opetuksen erikoistumiskursseja, joten tulevaisuudessa periaatteessa jokainen äidinkielen opettaja tietää myös, kuinka S2:ta opetetaan.

Suomessa oli vuonna 2005 perusopetuksessa 53 S2-opettajan virkaa. Päiväluokioiden S2-opettajista 77,2 % oli äidinkielen opettajia ja 15,9 % oli luokiteltu pelkästään S2-opettajiksi, joilla heilläkin pitäisi olla äidinkielen opettajan koulutus. (OPM.)

Usein äidinkielen ja kirjallisuuden opettajat kokevat S2:n vaikeana opettavana. Äidinkielen opettajalla on aineenhallinnan puolesta myös erinomaiset edellytykset S2:n opettamiseen. Kyse on enemmänkin kynnuksesta ja asenteesta. Äidinkielen opettajia tulisi rohkaista S2:n opettamiseen. Se on opittavissa eikä ole edes ylivoimaisen vaikeaa. S2-opetukseen on julkaistu myös uusia metodioppaita kuten esimerkiksi Saako olla Suomea? (Nissilä, Martin, Vaarala ja Kuukka 2006) ja Suomi kakkonen ja kirjallisuuden opetus (Mela ja Mikkonen 2007). Nykyään on jo oppikirjojakin kuten esimerkiksi Suomen kielen ja kulttuurin lähde (Elg 2006) sekä Sisu-sarja (Huhta ja Voipio 2004; 2005; Huhta ja Ventelä 2006).

Samoin S2-opettajat oppivat halutesaan opettamaan äidinkieltä ja kirjallisuutta.

S2-oppilaiden vaikeudet ovat usein samantaisia kuin heikkojen äidinkielen osaajien. Monet maahanmuuttajat saavuttavat korkeamman taitotason suomen kielessä kuin heikot äidinkielliset. Molempien opettajaryhmien olisi hyvä laajentaa näkemystään ja osaamistaan saman aineen sisällä. Monet äidinkielen opettajat, jotka opettavat S2:ta, kokevat sen positiivisena siinä mielessä, että se on erilainen näkökulma omaan työhön.

Yleissivistävässä koulutuksessa S2-opettajalla pitää olla äidinkielen opettajan kelpoisuus, sillä opetettava aine on äidinkieli ja kirjallisuus, jonka oppimäärä S2 on. Ammatillisella puolella on ollut usein riittävää se, että opettaja on suorittanut aineopinnot suomen kielestä ja opettajan pedagogiset opinnot. Monet yliopistot järjestävät S2-täydennyskoulutusta, joka ei anna kelpoisuutta, mutta lisää ammatillista osaamista. Nyt on esitetty ajatuksia, ettei S2-opettaja tarvitsisi oikeastaan kirjallisuuden opintoja. Kuitenkin opetettava aine on äidinkieli ja kirjallisuus, ja opettajan on oltava kelpoinen opettamansa aineen opetussuunnitelman mukaan. Kirjallisuutta ei voi koulussa opettaa ilman kelpoisuutta. Tähän kirjallisuuden opetuksen aliarvioimiseen on ilmeisesti syynä se, että S2-opetuksessa on tähän mennessä ollut aika vähän kirjallisuusihmisiä, mutta tulevaisuudessa heitä on enemmän. Muualla maailmassa kirjallisuuden opettaminen osana toista kieltä ei ole mitenkään erikoista tai kummallista.

Kielikoulutuspoliittinen projekti on jopa ehdottanut S2-opettajien koulutuksen keskittämistä kahteen tai kolmeen yliopistoon (Luukka ja Pöyhönen 2007). Tämä olisi erittäin lyhytnäköistä koulutuksen kannalta, sillä tulevaisuuden työtilanteita ei tiedä kukaan. Kun jo nyt monessa koulussa tilanne vaihtelee vuosittain, niin olisi hyvä, että kaikilla Suomen yliopistoista valmistuneilla äidinkielen opettajilla olisi valmiuksia myös S2-opettamiseen.

S2-opetuksen painopiste on perusopetuksessa, ja siellä pitäisi olla tarpeeksi resursseja, jotta toiselle asteelle siirtyvän oppilaan suomen kieli olisi sellaisella tasolla, että opinnot sujuvat. Peruskoulu on siis se paikka, jossa sekä äidinkielen ja kirjallisuuden että S2-opetukseen tulisi panostaa. Alakouluissakin pitäisi siten olla S2-opettajia, jotka tekevät yhteistyötä luokanopettajien kanssa ja ovat näiden tukena. Tilanne on vaikea niissä kouluissa, joissa on vain vähän maahanmuuttajia.

Alakoulun S2-opsit poikkeavat äidinkielen opseista siinä, että niissä korostuu suomen kielen rakenteen, sanavaraston ja suomalaisen kulttuurin opettaminen. Koska äänne–kirjain–vastaavuuden vuoksi suomea on suorastaan helppo oppia lukemaan, alakouluissa on alkanut olla yhä enemmän oppilaita, jotka lukevat sujuvasti, mutta eivät ymmärrä lukemaansa. Tämä tietenkin johtuu heidän huonosta suomen kielen taidostaan, mikä on seurausta siitä, että vanhemmat eivät halua lastensa menevän valmistavaan opetukseen, koska siellä vietetty aika ei kuulu oppivelvollisuuteen. Lain mukaan koulujen ei tarvitse hyväksyä yleisopetuksen ryhmään oppilasta, joka ei osaa riittävästi suomea. Monissa kunnissa kuitenkin vanhempien mielipide ohittaa lain, mikä on kunnille loppujen lopuksi kallista ja aiheuttaa muutenkin paljon ongelmia.

Kirjallisuuden opetus on etenkin alakoulussa riippuvainen koulun kirjaston tarjonnasta ja opettajan asenteesta. Nykyisin on kyllä saatavilla hyviä selkokirjoja muun muassa Kalevalasta, jonka kieli on vaikeaa äidinkiellisillekin. Luokanopettajilla on usein positiivinen asenne kirjallisuutta kohtaan, ja he pyrkivät luettamaan oppilailta mahdollisimman paljon nuorten kirjallisuutta; tämä koskee myös maahanmuuttajaoppilaita. Usein oppilaat toteavatkin lukiossa, että

alakoulussa tuli luettua, kun opettaja pakotti, mutta sen jälkeen lukeminen on jäänyt vähemmälle. Teini-ikäisten ajankäytöstä kilpailevat myös muut mediat. Poikien lukemattomuudesta ollaan huolestuneita, sillä pojat menestyvät yleensä tyttöjä jonkin verran heikommin äidinkielessä. Lukemista harrastavat pojat eivät ylitä uutiskynnystä. Tytöt puolestaan lukevat keskimäärin jonkin verran poikia enemmän, mutta heikosti koulussa menestyvät tytöt eivät myöskään lue, eikä heistä erityisemmin olla kiinnostuneita. S2-oppilaista tytöt näyttäisivät sormituntumalla olevan jonkin verran poikia parempia.

Oppilailla on yksi yhteinen ongelma eli suomen puhekieli ja sen käyttöalan oppiminen. On selvää, että maahanmuuttajilla on vaikeuksia puhekielen ja kirjakielen rekistereiden kanssa, sillä suomessa puhekielen ja kirjakielen erot ovat, esimerkiksi viroon verrattuna, varsin suuria. Kuitenkin tämä ongelma on suuri myös äidinkielisille kirjoittajille, eikä siihen lukeminen välttämättä ole aina ratkaisu, sillä monet suositut nuortenkirjasarjat ovat puhekielisiä. Tämä harhauttaa etenkin maahanmuuttajaoppilaiden kielitajua.

Perusopetuksen päättöarvioinnista on selvät kriteerit arvosanalle kahdeksan (ei muille arvosanoille), mutta valitettavan usein arvosanat eivät vastaa todellista osaamista. Tämä on ongelma etenkin toisen asteen oppilaitoksissa, sillä niillä ei ole mitään takeita, minkä tasoisia oppilaita ne saavat. Etenkin monilla maahanmuuttajilla on liian heikko kielitaito toisen asteen koulutukseen. Ammatillinen koulutus vaatii myös hyvää suomen kielen taitoa, sillä työelämään liittyvät tekstit ovat yleensä esimerkiksi eksakteja käyttöohjeita tai raporteja. Työntekijän on ymmärrettävä saamansa kirjalliset ja suulliset ohjeet sekä kyettävä kommunikoimaan ja vielä raportoimaan niistä. Kyse ei työpaikkojen kannalta ole pikkuasiasta, vaan tuotannosta ja tuotoksesta.

LUKIOKOULUTUS

Lukiossa on kuusi pakollista S2-kurssia. Yleensä syventäviä kursseja ei järjestetä vielä kovinkaan monessa paikassa, vaikka niitä opetussuunnitelman mukaan pitäisi järjestää. Äidinkielessä ja kirjallisuudessa järjestetään varmaankin joka lukiossa sekä pakolliset että syventävät kurssit. Uusinta uutta on se, että lukioissa S2-oppilaat pitäisi integroida äidinkielen ja kirjallisuuden tunneille ja opettaa heille samalla tunnilla suomea toisena kielenä. Kuinkahan monessa aineessa kahta oppimäärää opetetaan samalla tunnilla?

Lukio-opiskeluun on yksi opsin mukainen S2-oppikirja (Elg: Suomen kielen ja kulttuurin lähde), joka on jaoteltu kursseihin. Oppikirja on melko äidinkielenomainen, mutta tämä on myös opsin henki. Kirjaa ei ole tarkoitettu oppilaille, joiden kielitaito on heikko. Toisaalta voidaan kysyä, onko kielitaidoltaan heikkojen oppilaiden paikka lukiossa. Ei ole oppilaan etu, että hän kykenee läpäisemään lähinnä liikunnan ja kuvaamataidon kurssit. Lukio on suomalaisellekin oppilaalle vaativa paikka. On totta, että maahanmuuttajaoppilaita hakeutuu suhteellisesti liian vähän lukioon, mutta heillä pitäisi olla sellaiset tiedot ja taidot, joilla he selviävät lukiosta. Sama koskee suomalaisiakin oppilaita, sillä pienistä ikäluokista siirtyä lukioon suhteellisesti liian moni.

Äidinkielen ja S2:n ylioppilaskokeet ovat tavallaan lähentyneet tosiaan äidinkielen uuden tekstitaidon kokeen myötä. Tekstitaitohan on ollut olennaisena osana S2-ylioppilaskoetta. Molemmat kokeet painottavat samoja asioita, kirjoittamista ja ymmärtävää lukutaitoa, mutta eri näkökulmista. Äidinkielen opetuksessa ainakin omat oppilaani ovat kokeneet tekstitaidon harjoitukset ja kokeet työläinä ja vaikeina. Oppilaat ovat tottuneet mekaanisiin tehtä-

viin ja mekaaniseen lukemiseen — ja nyt pitäisi ymmärtää lukemansa ja osata tulkit- ta ja analysoida sitä. S2:ssa tämä ongelma näyttäytyy eri tavoin, koska ymmärtämisen ongelma on S2:ssa oikeastaan itsestään sel- vä. Äidinkielisten lähtökohta sen sijaan on, että ymmärtäähän äidinkielen nyt luke- mansa! Ymmärtävä lukutaito on kuitenkin ongelma äidinkielisellekin.

Lukiossakin kirjoittamisella ja erilais- ten tekstien analyysillä on ylioppilaskokeen vuoksi varsin suuri rooli. Kielioppia lähinnä kerrataan, mutta oikeakielisyyteen keskity- tään kirjoittamisen vuoksi enemmän. Luki- ossa äidinkielen ja S2:n opetus ovat suhteel- lisen samantyyppisiä, mutta näkökulma on erilainen. Lukiossa korostuvat äidinkielen tekstitaidon kokeen myötä yhä enemmän kirjallisuuden opetus sekä tekstitaidot. Kir- jallisuusanalyysi on tekstianalyysiä.

Opetussuunnitelman perusteissa ei ko- vin tarkkaan sanota sitä, minkä tyyppistä kirjallisuutta S2-tunneilla pitäisi opettaa, vaan valinnat ovat jokaisen opettajan oman harkinnan varassa. Tietysti käsitellään eri- laisia kirjallisuuden genrejä ja tekstityyppi- jä opetusryhmän taidoista ja valmiuksista riippuen. Ylioppilaskirjoituksissa ei odoteta kovin syvällisiä kirjallisuusanalyyssejä, mut- ta tekstiä on silti osattava jotenkin eritellä. On selvää, että tulevaisuudessa tekstitaito- jen hallinnan merkitys korostuu myös S2- opetuksessa.

Äidinkielessä ainakin Väinö Linnan Tunteaton sotilas on periaatteessa kai- kille pakollinen teos. Muuten opetussuun- nitelma määrittelee lähinnä sen, että käsi- tellään maailmankirjallisuuden keskeiset kirjallisuuskaudet, tärkeimpiä kirjailijoita sekä suomalaista kirjallisuushistoriaa ja tär- keimpiä teoksia. Sekä äidinkielessä että kir- jallisuudessa käsitellään paljon erityyppisiä lehtitekstejä ja opetellaan analysoimaan ja luokittelemaan niitä.

Lukemisen voi jakaa karkeasti elämys-

lukemiseen ja asialukemiseen. Lukiossa kuitenkin myös kaunokirjallista tekstiä asialuetaan. Tällöin lähdetään siitä, että lu- kija ymmärtää lukemansa ja että hänellä on valmiudet ymmärtävään lukemiseen. Usein näin ei ole, vaikka oppilaiden mekaaninen lukutaito on hyvä. Kuitenkin lukutaidon syvällisyydellä ja asioiden analyttisellä käsittelytaidolla on kirjoittamisen ohella ratkaiseva merkitys oppilaan jatko-opinto- valmiuksien kannalta.

TULEVAISUUS

Tulevaisuudessa maahanmuuttajia tulee olemaan yhä enemmän ja heidät on koulu- tuksen kautta integroitava yhteiskuntaan. Suomalaisten on totuttava siihen, että Suo- messa puhutaan hyvin monenlaista suomea eri aksenteilla. Englannissa ei ole mitenkään outoa, että äidinkielen opettaja on taustal- taan lähtöisin jostakin kaukaisemmasta kulttuurista. Suomessa myös se on tulevai- suutta. Muutaman kymmenen vuoden kulut- tua vieraasta kulttuurista tuleva äidinkielen opettaja ei hämmästytä enää ketään. ■

MARJO MELA

Sähköposti:

marjo.mela@edu.hel.fi

marjo.mela@pp.inet.fi

KIRJALLISUUTTA

ELG, AJA 2006: *Suomen kielen ja kulttuurin lähde*. Helsinki: Edita.

Huhta, Susanna – Ventelä, Eveliina 2006: *Sisu 9: Suomea toisena kielenä*. Hel- sinki: Tammi.

Huhta, Susanna – Voipio, Sanna 2004, 2005: *Sisu 7, 8: Suomea toisena kie- lenä*. Helsinki: Tammi.

Lukiokoulutuksen opetussuunnitelman pe- rusteet. Opetushallitus 2004.

LUUKKA, MINNA-RIITTA – PÖYHÖNEN, SARI

- 2007: *Kohti tulevaisuuden kielikoulutusta. Kielikoulutuspoliittisen projektin keskeiset suositukset*. Soveltavan kielentutkimuksen keskus. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto
- MELA, MARJO – MIKKONEN, PIRJO 2007: *Suomi kakkonen ja kirjallisuuden opetus*. Tietolipas 215. Helsinki: SKS.
- NISSILÄ, LEENA – MARTIN, MAISA – VAARA-LA, HEIDI – KUUKKA, ILONA 2006: *Saako olla suomea? Opas suomi toisena kielenä -opetukseen*. Opetushallitus.
- OPM = *Opettajatarve maahanmuuttajataustaisten opetuksessa ja koulutuksessa*. Opetusministeriön työryhmämuistioita ja selvityksiä 2007/32.
- Perusopetuksen opetussuunnitelman perusteet*. Opetushallitus 2004.

Kotikielen Seuran ohjelmaa vuonna 2008

Lauantaina 26.4. klo 10–14 Tieteiden talon salissa 104

järjestetään teemapäivä aiheesta Suomen kielen tulevaisuus.

Puheenvuoroja ja keskustelua. Mukana suomen kielen toimintaohjelmaa valmistelevat professorit Auli Hakulinen, Lea Laitinen ja Pirkko Nuolijärvi sekä suomen kielen opiskelijat Jukka Hintikka, Antti Kanner ja Marja-Liisa Knuth.

Toimintaohjelma on kielipoliittinen ohjelma, jolla pyritään vahvistamaan mm. viranomaisten, EU-organisaatioiden ja akateemisen maailman suomen kielen käyttöä ja jossa otetaan kantaa englannin kielen asemaan suomalaisessa yhteiskunnassa. Ohjelman valmisteluun osallistuvat Kotimaisten kielten tutkimuskeskus ja suomen kielen lautakunta sekä Helsingin yliopiston suomen kielen ja kotimaisten kirjallisuuden laitos. Toimintaohjelman on tarkoitus valmistua vuonna 2008.

Päivän ohjelma

Marja-Liisa Knuth: Kieliasenteita vuodelta 1876: Maamme-kirja

Lea Laitinen: Pohjolan kielipoliitiikka

Antti Kanner: Tulevaisuutta tekemässä – suomen kielen toimintaohjelman selvitystyöstä
Kahvitauko

Pirkko Nuolijärvi: Yhteiskunnallinen vaikuttavuus ja suomen kieli

Antti Kanner: Ajatuksia kielipoliitikasta, EU:sta ja demokratiasta

Auli Hakulinen: Toimintaohjelman toimenpide-ehdotuksia

Jukka Hintikka: Luonnonsuojelun opit kielen suojelussa

Torstaina 2.10. klo 18.15 Tieteiden talon salissa 505

maisteri Markus Hamunen: »Mee sai juosta lirputtaa.» Koloratiivirakenne konstruktiona ja kielio pillistumana, ja maisteri Jarkko Niemi: »Voihan sitä noinkin ajatella.» Myönnyttelymuotin rakenne ja käyttö.

Torstaina 27.11. klo 18.15 Tieteiden talon salissa 505

professorit Ritva Laury (Helsingin yliopisto) ja Esa Lehtinen (Vaasan yliopisto) keskustelevat fennistiikan nykytilasta ja tulevaisuudesta.

Tieteiden talon osoite on Kirkkokatu 6, Helsinki.

LÄMPIMÄSTITERVETULOA!